

НА ГРЕБЕНА НА ВЪЛНАТА

1.2.3.

Мартина Апостолова

ТЕКСТ / ЗОРНИЦА АСПАРУХОВА

ФОТОГРАФИЯ / NOVA, CINELIBRI

Тази година Мартина е едновременно в централна роля в сериала на NOVA „С река на сърцето“, където играе полицай, и в антиутопичния „Ф1.618“ на Тео Ушев, който вече мина през „Синелибри“ и го очакваме в комерсиалните кина в края на ноември. Там тя играе мъдрата и смела Гаргара – водач на истината в един странен, объркан и зловещ свят. Затова за нас беше логично да е и на страниците на D!VA този месец. Хващаме я между Видин, където все още снима „С река на сърцето“, и премиерата на „Ф1.618“ в НДК.

Щом мога да си го представя, значи е осъществимо

ЯСНОТО И ЯРКО ОЧЕРТАВАНЕ НА МАРТИНА АПОСТОЛОВА КАТО ЕДНО ОТ НАЙ-ИНТЕРЕСНИТЕ ЛИЦА В МОДЕРНОТО БЪЛГАРСКО КИНО СЕ СЛУЧВА ОЩЕ ПРЕЗ 2020-А, КОГАТО НА ФЕСТИВАЛА „БЕРЛИНАЛЕ“ Я ОБЯВЯВАТ ЗА ЕВРОПЕЙСКА ИЗГРЯВАЩА ЗВЕЗДА. ТОГАВА МАРТИНА ТОЧНО Е ДЕБЮТИРАЛА В КИНОТО С ФИЛМА „ИРИНА“

Мартина, с какво се занимаваш, когато не снимаш? Преподавам в Нов български университет, репетирам и играя няколко представления. Встрани от всичката работа, свързана с актьорството, обичам да пътувам, да спортувам и да си карам мотора. Гледам да разпускам, защото за нас е нужно да сме презаредени, адекватни и спокойни, когато работим, за да можем да се концентрираме максимално.

Учила си при Цветана Манева и Снежина Петрова, кое е най-важното, което научи от тях? Винаги ми е било трудно да изтъкна само едно нещо, което ми е останало от всички учители изобщо, не само от Цветана и Снежина. Десетки пъти съм

В ролята на полицай Невена Тополска в сериала „С река на сърцето“

казвала, че Цветана ме научи да давам от себе си каквото е нужно, а не „всичко“. Да не се раздавам напразно. Снежина пък ме научи, че мога да се справя с много неща наведнъж и да съм еднакво ползотворна във всички тях. Това важи и за живота, и за сцената.

Защо се прибра от Германия?

Защото на годините, на които бях тогава (18-19), не ми понесе спокойствието и уредеността там. Имах нужда от хаос. И исках, ако правя изкуство, то да е на български език или по-скоро в България.

Как се почувства като Европейска изгряваща звезда на филмовия фестивал „Берлинале“? Имаше ли промяна за теб след това?

Беше като сън, защото отиването ми в Берлин беше обвързано с много административни препятствия, типични за България. И докато осъзная, че съм там, то свърши. Това е голямо признание и няма как човек поне за миг да не се почувства добре. След това животът си продължава, борбата също. Разбира се, имаше много промени в чисто професионален план. В личен, слава Богу, не.

Вярно ли е, че младежките години са едни от най-значимите за човек? Твоите как преминаха? аз още се чувствам в младежките си години. Но ако става въпрос за детство и тийнейджърство – може би наистина са много важни, и то от гледна точка на това как ще възприемеш заобикалящия те свят, с какви хора ще комуникираш, какви вкусове ще възпиташ и развиеш и най-вече в какво ще се прицелиш. аз имам невероятно, незабравимо детство с много приятели, различни игри, креативност, приклучения. Бяхме големи мечтатели с приятелите ми и нямаше нищо невъзможно – щом можем да си го представим, значи е осъщест-

вимо. Така съм до ден днешен.

Какво те насочи към актьорството? И кое предпочиташ – театър или кино? Неведнъж съм казвала, че киното и театърът за мен нямат много общо и ми е трудно да избира. Те са като соленото и сладкото и някак не мога да избира само единият вкус. Не мога без нито едно от двете и имам нужда от равна доза, иначе се чувствам в пълен застой. А за насочването – най-вероятно инстинктивни ми. Просто е трябвало да ми се случи, така си обяснявам нещата.

Пораснаха ли българската телевизия и българското кино? Българската телевизия трудно ще порасне, поне докато продължава да бъде обслужваща и я е страх да рискува. Не

се поемат нови пътища, не се търси различното, а се играе на сигурно. Още повече че телевизията забрави да изпълнява основната си функция, а именно – да е четвърта власт. Но това е друга, много дълга тема. И в този смисъл – NOVA поема риска да направи нещо ново, различно, да се довери на нашия екип, на Мартин Макариеви и Светлин Нейнски, и да даде поле за осъществяване на продукта ни. Рейтингите говорят достатъчно за свършената работа. Ако всеки поема повече рискове и дава шанс на непознатото – ще има повече успехи, повече различни продукции, повече за всеки. Публиката трябва да се възпитава, а не да се обслужва. Да се възпитава в различно мислене, в любопитство, в разсъждения. Това е моето лично мнение и съм щастлива, че съм част от нещо толкова голямо и успешно като „С река на сърцето“. Относно „Ф1.618“ – няма как да знаем дали е успешна продукция, тъй като премиерата беше преди броени дни, а фестивалите, на които сме селектирани, все още не са обявили официално програмите си. И в крайна сметка какво означава успешна продукция? Това е субективно. За мен успешно свършената работа е тази, от която не те е срам накрая. А на мен, слава Богу, подобно нещо

Като Гара-
ра във филма
„Ф1.618“

не ми се е случвало. „Ф1.618“ ще е нещо грандиозно, невиджано на нашите географски ширини и отзивите ще са полярни, помнете ми думата, крайни. Средно положение няма да има. Или ще е презиран, или обожаван филм. Кое то е прекрасно.

Разкажи ни повече за ролята на Невена Тополска в сериала „С река на сърцето“. Към този момент би трябвало зрителите да са придобили представа за Невена, стараях се до към 15-ия епизод вече да е изграден характер в съзнанието на публиката. Невена е адски борбена жена, във от рамките и определенията за „типичната полицайка“. За нея моралът и законът са със знак за равенство помежду им. Вярва в справедливостта и е готова да се бори за нея със зъби и нокти. Правдива е, но и избухлива. Дава поле на емоциите си и не я е срам да е ранима. Една жена такава, каквато би трябвало да бъде – разнообразна, богата на емоции и качества. Нежна, груба, добра, лоша... Исках да изградя характер на съвременето, независимо че живее в т.нар. малък град и се бори с битовизми.

Как се чувстваш като част от тази мащабна продукция?

Чудесно. Десет години отказвах да се снимам в сериали. И сега не съжалявам за решението си да съм част от този сериал. Както казах по-горе, за мен е чест да съм част от нещо толкова успешно. Мога само да се радвам и да благодаря на Мартин и на екипа, че ми се довериха. Всичко е страхотно при нас, като едно голямо семейство сме. Шест месеца са адски много време, особено ако прекарваш по 14-15 часа от денонощието с останалите хора. Най-голямото усещане е, че всички влагаме сърцето си в този сериал и заедно творим, всички департаменти. А не просто „отивам на работа и си тръгвам“. Процесът е постоянен, дори когато не снимаме, се чуваме да обсъждаме сцени и сценарии, да си даваме предложения. Това е най-страхотното чувство – да твориш с колегите си.

Ако можеше да си избереш роля и филм, в които да участваш, от всичко произведено досега на кое щеше да се спреш? Предпочитам да си избирам партньори, а до този момент имам невероятния късмет да ми се случват партньори мечта. Аз гледам много кино, много сериали и не мога да отделя

само един, невъзможно ми е. Последно бях полудяла по „Мерт от Ийсттаун“ – и сериала, и ролята на Кейт Уинслет, и гледай какво се случи – избрах ме да играя ченге. Нищо случайно няма.

С коя световна звезда искаш да участваш във филм? С Моника Вити. Невъзможно, за жалост. От възможните – Кейт Бланшет и Тулда Сундтън.

А колко световни звезди си срещала и кой ти е направил най-силно впечатление? Щастливка съм – срещала съм се и съм разговаряла с огромни хора. Истински легенди на нашата индустрия, на нашето изкуство. С най-силно впечатление съм от Жулиет Бинош. Срещата ми с нея е едно от най-ценните неща, които са ми се случвали. Не си водя списък, но на прима виста се сещам за Карлос Саура, Енио Мориконе, Тони Сервийо, Хелън Мирън, Робърт де Ниро, Мартин Скорсезе, Аниес Варда, Виго Мортенсен, Лорънс Фишбърн, Робин Райт, Моника Белучи. И още много. Имала съм невероятната привилегия да разменя думи с тях, с някои – цели вечери, закуски, разговори. ❶